ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟ "ΚΟΛΠΟ,, ΤΗΣ ΛΙΛΥ ΡΟΜΕΡΥ

Πῶς ἀνεκαλύφθη ὁ κατάσκοπος Χάνς Γκόλντσμιθ. Ἡ σχέσεις τοῦ Θωμᾶ Μπράντλεϋ μὲ τὴν ἀριστοκρατία τοῦ Λονδίνου. Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα μιᾶς ἀριστοκράτισσας. Μιὰ παραξένη σκηνὴ στὰ ὑπόγεια τῆς «Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας». Τὸ σατανικὸ σχέδιο τῆς Λίλυ Ρόμερυ. Τὸ διαβολικὸ ἐκρηκτικὸ μηχάνημα. Ὅλα στάχτη!... κτλ. κτλ.

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες ὑποθέσεις κατασκοπείας ἀναστάτωσε αὐτὲς τὶς μέρες τὸ Λονδῖνο. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ Χάνς Γκόλντσμιθ, ἑνὸς ἐπικινδύνου κατασκόπου μιᾶς ξένης Δυνάμεως, ἀπὸ μιὰ ὡραιοτάτη, μιὰ καὶ σατανική, πράκτορα τῆς «Ἰντέλιτζενς Σέρβις». Ὁ Χάνς Γκόλντσμιθ εἶχε κατορθώσει νὰ γνωρισθῆ μὲ τὴν ἀνώτερη ἀριστοκρατία τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης καὶ νὰ γίνη στενὸς φίλος τῶν διασημοτέρων προσωπικοτήτων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Κι' ἔτσι κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ὁ δόκτωρ Θωμᾶς Μπράντλεϋ, ὅπως παρουσιαζόταν ὁ Γκόλντσμιθ, ἦταν ἕνας κατάσκοπος. Ὁ Ἄνθρωπος αὐτὸς ζοῦσε μιὰ εὔθυμη καὶ πολυτελῆ ζωὴ κι' ὅλοι νόμιζαν ὅτι τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦσαν ἡ ἐρωτικές του κατακτήσεις.

Τακτικὰ ὅμως ὁ δόκτωρ Μπράντλεϋ παραξένευε τοὺς φίλους του μὲ τὶς συχνὲς κι' ἀπρόοπτες ἐξαφανίσεις του, καθὼς καὶ μὲ τὴν ἰδιαίτερη μανία του νὰ πιάνη φιλία μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἦσαν οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἐνδιέφεραν καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ μέγεθό του ἦταν πάντοτε ἀνοιχτό.

Αὐτὴ ἡ προτίμησίς του δὲν ἄργησε νὰ κινήση τὴν προσοχὴ τῆς Λίλυ Ρόμερυ, μιᾶς πράκτορος τῆς «Ἰντέλιτζενς Σέρβις». Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ τὸν παρακολουθῆ ἀγρύπνα καὶ τέλος κατόρθωσε νὰ μάθη ὅτι ὁ πλούσιος δόκτωρ, κατὰ τὶς μυστηριώδεις ἐκείνες ἐξαφανίσεις του, πήγαινε καὶ περνοῦσε λίγες μέρες στὸ σπίτι ἑνὸς Γερμανοῦ ἐμπόρου, ἑνὸς κάποιου Βάσσερμαν, ποὺ καθόταν σ' ἕνα προάστειο τοῦ Λονδίνου καὶ ποὺ κατὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο ἦταν γνωστὸς ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους κατασκόπους. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Θωμᾶς Μπράντλεϋ ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας μυστικὸς πράκτωρ...

Ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοια ἐπίσκεψη, ὁ Μπράντλεϋ, γυρίζοντας στὸ Λονδῖνο, πήγαινε στὴν «Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας», κατέβαινε στὰ ὑπόγειά της, τοποθετοῦσε στὸ χρηματοκιβώτιό του, ποὺ εἶχε νοικιάσει ἐκεῖ πέρα, διάφορα ἔγγραφα, καὶ κατόπιν ξαναγύριζε πάλι στὴν εὔθυμη νυκτερινὴ ζωὴ τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἦσαν ἡ συνθηματικὴ ἀλληλογραφία του μὲ τὴν «Μυστικὴ Ὑπηρεσία» τοῦ Βερολίνου.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ τὴ δεύτερη ἑβδομάδα τῆς ἀγρύπνης παρακολουθήσεώς της, ἡ Λίλυ Ρόμερυ εἶδε ἔντρομη τὸν δόκτορα Μπράντλεϋ νὰ γίνεται ἀχώριστος φίλος τοῦ συζύγου μιᾶς φίλης της, ὁ ὁποῖος εἶχε μιὰ ἀνώτερη κι' ἐμπιστευτικὴ θέσι στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν. Πρὶν περάσουν, μάλιστα, λίγες μέρες, ἔμαθε ἀπὸ τὴ φίλη της ὅτι ὁ δόκτωρ Θωμᾶς Μπράντλεϋ τῆς εἶχε κλέψει ὅλη τὴν ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία της κι' ὅτι τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἔδινε ἕνα ἀντίγραφο τοῦ συνθηματικοῦ διπλωματικοῦ κώδικος, τὸ ὁποῖο εἶχε στὸ σπίτι του ὁ ἄνδρας της, θὰ τοῦ ἐστελνε ὅλα τὰ ἐρωτικὰ γράμματά της...

Ἡ Λίλυ Ρόμερυ τότε ὑποσχέθηκε νὰ τὴν βοηθήση καὶ κατέστρωσε ἕνα σατανικὸ σχέδιο.

* * *

Μιὰ ἀπότομη σιδερένια σκάλα ἀπὸ μιὰ μυστικὴ εἴσοδο, ὁδηγεῖ στὰ ὑπόγεια τῆς «Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας». Ὁ πελάτης, ποὺ θέλει νὰ κατεβῆ ἐκεῖ κάτω, συνοδεύεται πάντα ἀπὸ δυὸ χειροδύναμους κλητῆρες, παίρνει ὅ,τι θέλει ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ ξανανεβαίνει μὲ τὴν ἴδια συνοδεία. Τὸ ὑπόγειο αὐτὸ μοιάζει σὰν ἕνα μεγάλο σιδερένιο θάλαμο, γεμάτον ἀπὸ ἄπειρες μικρὲς κλειδωμένες θυρίδες.

Ἕνα πρωΐ, λοιπόν, σ' ἐκεῖνον τὸ θάλαμο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἄπλετο ἠλεκτρικὸ φῶς, βρισκόντουσαν μερικοὶ πελάτες τῆς Τραπέζης καὶ μιὰ ξανθιὰ κι' ὤμορφη κυρία, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ βρῆ κάτι στὴ θυρίδα της. Ἄξαφνα ὅμως ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῆ λιπόθυμη στὸ πάτωμα. Οἱ κύριοι, ποὺ βρισκόντουσαν κοντά της, προσπάθησαν ἀμέσως νὰ τὴν καθησυχάσουν, κι' ὁ πιὸ περιποιητικός, τὴν ρώτησε μ' ἐξωτερικὴ εὐγένεια :

—Συγνώμην, λαίδη, μήπως θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ τίποτε;

Ἡ κυρία μ' ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ ξέσπασε τότε σὲ ἀπαρηγόρητα ἀναφυλλητά.

—Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, τοῦ εἶπε. Ἤρθα στὴν Τράπεζα γιὰ νὰ τοποθετήσω στὴ θυρίδα μου μερικὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ κοσμήματά μου, μὰ ὅταν τὴν ἄνοιξα, εἶδα ὅτι ἦταν ἄδεια ! Ποιὸς τὰ πῆρε ἀπὸ κεῖ μέσα ; Στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσα νὰ ὑποθέσω ὅτι ἦταν ὁ σύζυγός μου. Μὰ κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ ἐκεῖνον, δὲν ξέρει τὴ συνθηματικὴ λέξι, μὲ τὴν ὁποία ἀνοίγει ἡ θυρίδα. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι μοῦ τὰ πῆρε ὁ ἄστατος σύζυγός μου, γιὰ νὰ τὰ χαρίση στὶς φίλες του....

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Τραπέζης, ὡστόσο, εἶχαν πλησιάσει καὶ παρακάλεσαν τὴν κυρία ν' ἀποφύγη τὸ σκάνδαλο... .

—Ἀπίστευτο ! ψιθύριζ' ἐκείνη, χτυπῶντας νευρικὰ τὸ πόδι της. Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάνω ; Ἔχω μαζύ μου μερικὰ κοσμήματα μεγάλης ἀξίας, ποὺ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ φυλαχθοῦν καλὰ μέσα σὲ μιὰ θυρίδα. Δῶστε μου, τοὐλάχιστον, μιὰ ἄλλη. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ κρατήσω στὸ σπίτι μου, γιατί δὲν ἔχω πειὰ ἐμπιστοσύνη οὔτε στὸν ἄνδρα μου, οὔτε στοὺς ὑπηρέτες...

—Δυστυχῶς, τῆς ἀπάντησαν οἱ ὑπάλληλοι, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες διαθέσαμε καὶ τὴν τελευταία θυρίδα τῆς Τραπέζης. Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουμε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ὑποχρεωτικὸς κύριος, ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ τὴν βοηθήση νὰ συνέλθη καὶ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, θεώρησε καλὸ νὰ ἐπέμβη :

—Συγχωρέστε με, λαίδη, τῆς εἶπε. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω. Μπορεῖτε νὰ φυλάξετε προσωρινῶς τὰ κοσμήματά σας στὴν θυρίδα μαν. Βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Ἄλλωστε, ὅποτε τὰ χρειασθῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τηλεφωνήσετε στὴ διεύθυνσί μου. Ὁρίστε τὴν κάρτα μου...

Ἡ ξανθιὰ κυρία διάβασε τότε μὲ συγκινημένη φωνὴ τὸ ἐπισκεπτήριο : **Δόκτωρ Θωμᾶς Μπράντλεϋ.**

—Δὲν μοῦ εἶνε ἄγνωστο αὐτὸ τ' ὄνομα...., εἶπε κατόπιν.

—Μὰ κι' ἐγώ, λαίδη, δὲν σᾶς βλέπω γιὰ πρώτη φορά. Δὲν παίρνετε τὸ τσάϊ σας στὸ ξενοδοχεῖο «Ρίτς» ; τῆς εἶπε ὁ Μπράντλεϋ.

Ἡ ξανθιὰ κυρία χαμογέλασε, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, καὶ τοποθέτησε τὰ κοσμήματά της στὴ θυρίδα τοῦ ὑποχρεωτικοῦ «τζέντλεμαν». Ὁ Μπράντλεϋ κατόπιν κλείδωσε τὴ θυρίδα του καὶ βγῆκαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴν «Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας» σὰν δυὸ παλιοὶ φίλοι.

—Θὰ περάσω μεθαύριο τὸ μεσημέρι νὰ τὰ παραλάβω, τοῦ εἶπε ἡ ξανθιὰ κυρία.

Ὁ δόκτωρ Μπράντλεϋ ὑποκλίθηκε :

—Θὰ εἶμαι ἀκριβῆς στὸ ραντεβοῦ, λαίδη, τῆς ἀπάντησε.

* * *

Μάταια ὅμως, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Θωμᾶς Μπράντλεϋ περίμενε τὴν ὤμορφη ἄγνωστο νὰ πάη στὴν Τράπεζα. Γιὰ νὰ περάση, λοιπόν, τὴν ὥρα του, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο τῆς Τραπέζης καὶ θέλησε νὰ τακτοποιήση τὰ ἔγγραφά του. Μὰ μόλις ἄνοιξε τὴ θυρίδα του, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως κι' ἔχασε τὸ χρῶμα του. Μὲς στὴ θυρίδα δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας σωρὸς στάχτης. Ὅλα τὰ ἔγγραφά του, ὁ μυστικὸς κώδικας τῶν κατασκόπων κι' ἡ ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς τῆς γυναίκας τοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, εἶχαν ἁρπάξει φωτιὰ μ' ἕναν ἀνεξήγητο τοόπο !... Στὴ θέσι τους ἦσαν δυὸ - τρία κοσμήματα, μαυρισμένα ἀπὸ τὴ φωτιά. Τρομοκρατημένος τότε, πῆρε ἕνα

Ἡ σατανικὴ Λίλυ Ρόμερυ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πῶς ζοῦσε ὁ ἀείμνηστος Ρέπουλης. Τὸ ἀπέμερο καὶ γαλήνιο σπιτάκι του. Ὁ Ἑβραῖος πραγματευτὴς κι' ἡ κατεργαριά του. Οἱ Μανιάτες καὶ ὁ σεβασμός τους πρὸς τοὺς παπάδες. Ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο. «Εἰρήνη ὑμῖν!...» Τὸ καλαθι τῶν ἀχρήστων τῆς «Ἑταιρείας Ὑγιεινῆς» καὶ τὸ ἀστεῖο τοῦ κ. Ἀννίνου. Ὁ τρισυπόστατος κ. Μπότας! Καὶ ἕνα ἄκρως ποιητικὸν κείμενον, κλπ.

Ὁ μακαρίτης Ρέπουλης ζοῦσε, καθὼς θὰ θυμοῦνται ὅλοι οἱ φίλοι του, στὸ ἐπάνω πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Σμύρνης, ἐντελῶς μόνος, μὰ ζωὴ λιτὴ κι' ἀπέριττη.

Ὅταν κατόπιν ἔγινε ὑπουργός, οἱ φίλοι του καὶ ἰδίως ὁ ἀδελφός του Κοσμᾶς, τὸν παρακινοῦσαν νὰ «εὐτρεπίση» λίγο τὰ 2—3 δωμάτια τοῦ διαμερίσματος ποὺ κρατοῦσε.

Ὁ Ρέπουλης ὅμως μὲ κάποια δυσφορία ἄκουγε ὅλες αὐτὲς τὶς παρακινήσεις, ποὺ θ' ἀναστάτωναν τὴ λιτὴ καὶ φιλοσοφικὴ ζωή του.

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἀκούστηκε στὸ δρόμο ἕνας πλανόδιος Ἑβραῖος ὑφασματοπώλης νὰ διαλαλῆ τὸ ἐμπόρευμά του :

—Τσίτια, πανιά, χασέδες καὶ μπασμάδες !... Πρώτης τάξεως λινὰ καὶ πάμφθηνα, τοῦ....λαθρεμπορίου !....

Ὁ Κοσμᾶς Ρέπουλης νόμισε τότε ὅτι ἦταν μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ φωνάξουν τὸν Ἑβραῖο καὶ νὰ ψωνίσουν ὅ,τι τοὺς χρειαζόταν.

Κι' ὁ μακαρίτης Ρέπουλης ὑπέκυψε παθητικῶς.

Ὁ Ἑβραῖος τοὺς παρουσίασε ὅλα τὰ ὑφάσματά του ὡς πρώτης τάξεως «μανιφατοῦρα» καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς πουλήση ὅλες τὶς παληοδιάνες καὶ τοὺς παληοχασέδες ὡς πρώτης τάξεως λινὰ γιὰ σεντόνια, γιὰ κουρτίνες, κλπ.

Ἅμα πληρώθηκε ὁ Ἑβραῖος καὶ κατέβηκε κάτω, τὸν φωνάξανε καὶ στὸ ἀπέναντι σπίτι, γιὰ νὰ ψωνίσουν.

Ἐκεῖ δὲ ποὺ ψώνιζαν, τὸν ρώτησαν :

—Καὶ τί ψώνισε ὁ κ. Ρέπουλης ;

—Ποιὸς Ρέπουλης ; ρώτησε ὁ Ἑβραῖος.

—Ὁ κύριος ποὺ κάθεται ἀπέναντι. Πῶς ; Δὲν τὸν γνωρίζεις ;

—Πρώτη φορὰ ἀκούω τὸ ὄνομα αὐτό ! τοὺς εἶπε ὁ Ἑβραῖος. Καὶ τί δουλειὰ κάνει αὐτὸς ὁ κύριος ;

—Τὸν Ρέπουλη, καϋμένε, δὲν γνωρίζεις !... τοῦ εἶπε ἡ νοικοκυρά. Ποῦ ζῆς !... Αὐτὸς εἶνε ἕνας μεγάλος ἄνθρωπος !... Ἕνας σοφός !....

Ὁ Ἑβραῖος τὴν κύτταξε καλὰ-καλά.

—Ποιός, εἴπες, εἶνε σοφός ; ρώτησε. Αὐτός ;....

—Μάλιστα, αὐτός.

—Καὶ τὸν λέτε σοφὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ τοῦ πασσάρισα ὅλα τὰ βαμπακερὰ ποὺ εἶχα γιὰ λινά, κι' οὔτε τὸ κατάλαβε διόλου !...

* * *

Στὴ Μάνη σέβονται πάρα πολὺ τοὺς ἱερεῖς. Καὶ ὡς παράδειγμα τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ τῶν Μανιατῶν στὸν κλῆρο, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς :

Πρὸ ἐτῶν ὁ ἱερεὺς ἑνὸς χωριοῦ τοῦ Δήμου Λαγείας, ἐκεῖ ποὺ λειτουργοῦσε, κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, μέσα στὴν ἐκκλησία, ἄκουσε ξαφνικὰ νὰ πέφτουν ντουφέκια στὸ χωριό. Ρώτησε τότε κι' ἔμαθε ὅτι δυὸ οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν «λογαριασμοὺς αἵματος» ἀναμεταξύ τους, πάστηκαν κι' ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦνται.

Ἀμέσως, λοιπόν, δὲν χάνει ὁ παπᾶς καιρό, διακόπτει τὴ λειτουργία, βγάνει τὰ ἱερά του ἅμφια, τὰ ἀφήνει μέσα στὸ ἱερό, καί, μὲ κίνδυνο μεγάλο νὰ τὸν βρῆ κάμμιὰ σφαῖρα, τρέχει, στέκεται μεταξὺ τῶν ἀλληλοπυροβολουμένων μερίδων καὶ φωνάζει, σηκώνοντας τὸ χέρι του, μὲ τὸν σταυρό, ψηλά :

—Εἰρήνη ὑμῖν, ἀδέλφια ! Τὸ θεῖο βρέφος, ὁ Χριστός, ζητάει νὰ πάψετε ἀμέσως τὸ ντουφέκι καὶ ν' ἀγαπήσετε !....

Ἀμέσως τότε οἱ πυροβολισμοὶ κατέπαυσαν, οἱ ἔνοπλοι τρέξανε κοντὰ στὸν ἱερέα, φιλήσανε τὸ σταυρὸ καὶ ἀγκαλιαστήκανε, ἀδελφωμένοι πειά !...

* * *

Εἶνε τώρα κάμποσα χρόνια, ποὺ ἡ «Ἑταιρεία Ὑγιεινῆς», ἡ ὁποία ὑπῆρχε τότε στὴν Ἀθήνα, εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ τοποθετήση ἕνα....μοναδικὸ καλάθι, γιὰ νὰ πετάη ὁ κόσμος τὰ ἄχρηστα χαρτιά, στὴν Ὁμόνοια.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ προκάλεσε πολλά, ...ὄχι ἄχρηστα παληόχαρτα, ἀλλὰ σκώματα, εἰς βάρος τῆς Ἑταιρείας, γιατί κανεὶς κακομαθημένος Ἕλλην, βέβαια, δὲν θὰ κινοῦσε ἀπὸ τὰ Πετράλωνα ἢ τὸ Βατραχονήσι γιὰ νὰ ρίξη τὰ παληόχαρτά του στὴν Ὁμόνοια...

Τὸ ἴδιο αὐτὸ γεγονὸς ἔδωσε ἀφορμὴ καὶ στὸν Μπάμπη Ἄννινο νὰ δείξη τὸ χιοῦμορ του.

Ὁ κ. Ἄννινος καθότανε στοῦ Ζαχαράτου καὶ συζητοῦσε μὲ μιὰ παρέα φίλων του. Ἀπάνω στὴν κουβέντα, ἔβγαλε τὸ πακέττο του, ποὺ περιεῖχε ἕνα μονάχα τσιγάρο, ἄναψε τὸ τσιγάρο καὶ ἔπειτα σηκώθηκε ξαφνικά, καὶ, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση τὴν παρέα του, προχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸ Σταδίου, κρατῶντας μὲ ἐπισημότητα τὸ ἀδειανὸ πακέττο στὸ χέρι.

—Ἔ ! Μπάμπη, ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

—Πάω, ἀπάντησε ὁ Μπάμπης, δείχνοντας τὸ πακέττο του, πάω στὴν Ὁμόνοια, μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ πετάξω τὸ κουτὶ αὐτὸ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων !...

* * *

Τὸ παίρνουμε ἀπ' τὸ «Νέον Ἄστυ» τῆς 22 Αὐγούστου τοῦ 1917 :

«Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Ἐπισιτισμοῦ συνειργάσθησαν τὴν μεσημβρίαν χθὲς ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου κ. Μπότας, ὁ ἀνώτερος δικαστικὸς ἐπόπτης κ. Μπότας καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας κ. Μπότας !»....

* * *

Κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἕνα παληὸ φιλολογικὸ περιοδικό :

«...Ὦ ! πόσον μ' ἀρέσει, πόσον ἀγαπῶ τὴν ἐξοχή ! Τί γοητεία ποὺ ἔχει ὁ ὀρνιθῶνας μὲ τὰ κατάλευκα αὐγά, ποὺ ἀχνίζουν (!), μὲ τοὺς χοίρους τοὺς στρογγυλοὺς καὶ παχουλούς, μὲ τὴν καμπυλωτὴ ράχι, τὴν γεμάτη ἀπὸ λῖπος, ποὺ ἐπάνω της ἀντανακλῶνται τὰ σύννεφα, ποὺ τρέχουν στὸν οὐρανό!».

Τί ὕψος ἐμπνεύσεως, ἀλήθεια, καὶ τί κάλλος εἰκόνων !...

Ἐκεῖνα, μάλιστα, τὰ σύννεφα, ποὺ ἀνταναλῶνται στὴ ράχη τῶν χοίρων, εἶνε....μούρλια !....

* * *

Ὅταν ὁ στρατηγὸς κ. Ἀναστ. Παπούλας ἦταν διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, τοῦ παρουσίασαν ἕναν σοβαρὸ ἄνθρωπο, Ἀντώνιον Χριστάκη ὀνομαζόμενον, στὸν ὁποῖον ὁ διάβολος εἶχε βάλει τὴν μανία τοῦ ποδηλάτου. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε χρήματα νὰ πάρη ἰδικό του ποδήλατο, ἔκλεψε τὸ ποδήλατο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τότε ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν τὰ «Μετέωρα».

Ὅταν πιάσανε τὸν....ἀπαγωγέα μαζὶ μὲ τὸ ποδήλατο καὶ τὸν πῆγαν στὴν Ἀστυνομία, ὁ κ. Παπούλας τὸν ρώτησε :

—Καὶ τί τῶθελες τὸ ποδήλατο, κὺρ Ἀντώνη ;

—Ἔ ! ἔτσι.... Νὰ κάνω ἕναν μικρὸ περιπατάκο...

—Ἀ, ἔτσι ; Κάθησε, λοιπόν, τώρα μέσα, γιὰ νὰ...ξεκουρασθῆς !...

Καὶ τὸν ἔστειλε στὸ φρέσκο.

ἀπ' αὐτὰ στὰ χέρια του κι' εἶδε μὲ φρίκη ὅτι ἦσαν τὰ ὑπολείμματα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ἐκρηκτικοῦ μηχανήματος, ποὺ ἡ μηχανή του ρυθμιζόταν, φαίνεται, ἀπὸ τὸ κομψὸ «μπρασελέ», ποὺ εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ μέσα ἡ ὥμορφη κυρία... Ὁ Μπράντλεϋ, τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο του, ἔκανε νὰ φύγη, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε πίσω του μιὰ εἰρωνικὴ γυναικεία φωνή :

—Χὰνς Γκόλντσμιθ, εἴσαστε, βλέπω, συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ σας !

Ὁ ψευτοδάκτωρ Μπράντλεϋ ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι, σὰν νὰ δέχτηκε τὴν ἐκένωσι ἑνὸς δυνατοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, καὶ χάρφωσε μ' ἔκπληξι τὰ μάτια του στὸ πρόσωπο τῆς ξανθιᾶς κυρίας...

—Δέν.... δὲν σᾶς καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε ! ψιθύρισε.

—Ἐλᾶτε, ἀρκετὰ παίξατε αὐτὴ τὴν κωμωδία ! Ὁμολογῆστε λοιπὸν ὅτι χάσατε πειὰ τὸ παιχνίδι ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ εἰρωνεία.

Ὁ ξένος κατάσκοπος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ παραδόθηκε στοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ συνοδεύανε τὴν ἄγνωστο. Ἦταν τόσο ξαφνικὴ καὶ τόσον ἀνέλπιστη ἡ ἀνακάλυψή του, ὥστε εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του.

Ἡ Λίλυ Ρόμερυ, λοιπόν, εἶχε κατορθώσει ὄχι μόνο ν' ἀναχαλύψη τὸν ἐπικίνδυνο κατάσκοπο, ἀλλὰ καὶ νὰ σώση ἀπὸ ἕνα πολύκροτο σκάνδαλο τὴν ἀγαπημένη φίλη της, μ' αὐτὸ τὸ τόσο ἔξυπνο τέχνασμά της. Γιατί, καθὼς καταλάβατε, ἡ ξανθιὰ κυρία τῆς «Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας» ἦταν ἡ ὥμορφη μυστικὴ πράκτορ τῆς «Ἀντέλιτζενς Σέρβις», ἡ ὁποία εἶχε ἀναστατώσει τὴ Γερμανία μὲ τὶς ἐπικίνδυνες ἀποστολές της κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ